

i działek budowlanych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, mogą uzyskać ulgę w wysokości 10% ceny sprzedaży przy odpowiednim zastosowaniu przepisów ust. 2. Osoby te korzystają również z tych samych ulg w opłatach za tereny oddane im w wieczyste użytkowanie przy uiszczaniu opłat przypadających do zapłaty po dniu 1 stycznia 1967 r. Ulgi w wysokości 10% przysługują od całej ceny sprzedaży budynku, z tym jednak że podlegają uwzględnieniu przy uiszczaniu należności przypadającej do zapłaty po 1 stycznia 1967 r. i jedynie do wysokości nie spłaconej części ceny ustalonej z zastosowaniem ulgi;"

- 6) w § 9 wyrazy „§ 3 i 4” zastępuje się wyrazami „§ 2”;
- 7) w § 14b ust. 3 wyrazy „do 35 lat” zastępuje się wyrazami „do 45 lat”;
- 8) § 17 skreśla się;
- 9) we wszystkich przepisach rozporządzenia wyrazy „spółdzielnia mieszkaniowa typu lokatorskiego” zastępuje się wyrazami „spółdzielnia mieszkaniowa” w odpowiednim przypadku.

§ 2. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 lipca 1957 r. w sprawie sposobu zaliczania na pokrycie ceny nabywanych od Państwa nieruchomości wartości pozostawionego za granicą mienia nieruchomego oraz sposobu ustalania wartości tego mienia (Dz. U. Nr 44, poz. 205) § 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Wartość mienia pozostawionego za granicą ustala się na podstawie danych określających rodzaj i rozmiary tego mienia:
  - 1) wartość budynków — stosując odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 lipca 1957 r. w sprawie zasad zbywania przez Państwo domów mieszkalnych

i działek budowlanych (Dz. U. z 1957 r. Nr 44, poz. 204, z 1958 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 157, z 1960 r. Nr 46, poz. 275, z 1962 r. Nr 13, poz. 59 i z 1967 r. Nr 9, poz. 40),

- 2) wartość gruntów — przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o odszkodowaniu zawartych w ustawie z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94)."

§ 3. Przy sprzedaży na rzecz spółdzielni budownictwa mieszkaniowego domów przekazanych im faktycznie we władanie do dnia 31 grudnia 1965 r. stosuje się w zakresie ceny sprzedaży dotychczasowe przepisy, jeżeli przeniesienie własności na rzecz tych spółdzielni nie mogło nastąpić ze względu na niedokonanie w księgach wieczystych wpisu tytułu własności Państwa.

§ 4. Minister Gospodarki Komunalnej ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 lipca 1957 r. w sprawie zasad ustalania ceny domów mieszkalnych i gruntów budowlanych sprzedawanych przez Państwo, sposobu spłaty należności, sposobu zaliczania na pokrycie ceny nakładów poczynionych przez nabywcę oraz kategorii osób korzystających z pierwszeństwa przy nabywaniu domów i gruntów z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Gospodarki Komunalnej i Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

41

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 marca 1967 r.

w sprawie zbywania niektórych ruchomości stanowiących własność Państwa lub podlegających sprzedaży przez organy administracji państwowej na podstawie przepisów szczególnych.

Na podstawie art. 173 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy ruchomości, które przeszły na własność Państwa na podstawie:

- 1) orzeczenia o przypadku majątku,
- 2) orzeczenia o przypadku przedmiotów przestępstwa lub wykroczenia, dowodów rzeczowych lub innych przedmiotów, wydanego w postępowaniu karnym, karnym skarbowym, karno-administracyjnym lub administracyjnym,
- 3) przepisów o spadkach,
- 4) darowizny lub objęcia w posiadanie rzeczy niczyjej,
- 5) przepisów o rzeczach znalezionych lub o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy,
- 6) przepisów o majątkach opuszczonych i ponemieckich.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do ruchomości nie stanowiących własności Państwa, jeżeli podlegają one sprzedaży na podstawie:

- 1) ustawy karnej skarbowej lub przepisów prawa celnego,
- 2) przepisów o rzeczach znalezionych oraz o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy.

3. Przedmiotami wartościowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są: złoto i monety złote, platyna, srebro, wyroby użytkowe ze złota, platyny lub srebra, kamienie szlachetne, perły, zagraniczne środki płatnicze i zagraniczne papiery wartościowe.

§ 2. Organem właściwym w zakresie przechowywania, oszacowania i zbywania ruchomości, zwanym w dalszym ciągu organem likwidacyjnym, jest organ administracji finansowej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, a w m. st. Warszawie — organ administracji fi-

nansowej do spraw podatków majątkowych i opłaty skarbowej Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy, o ile rozporządzenie nie stanowi inaczej. Właściwość miejscową określa się według miejsca, w którym ruchomość się znajduje. W zakresie ruchomości objętych przypadkiem majątku właściwy jest organ wykonujący orzeczenie o przypadku.

§ 3. 1. Ruchomości wymienione w § 1 ust. 1 i 2 organ likwidacyjny może oddać pod dozór innej osobie lub instytucji, jeżeli przez to ruchomość nie traci na wartości lub nie zachodzi niebezpieczeństwo jej uszkodzenia, zniszczenia lub utraty. Pozostawienie rzeczy stanowiącej własność Państwa pod dozorem poprzedniego właściciela lub członka jego rodziny jest dopuszczalne tylko w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach. Przepisy art. 96 § 3 i § 4, art. 97 § 2, art. 98 i art. 99 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151), zwanej w dalszym ciągu ustawą, stosuje się odpowiednio.

2. Przedmioty wartościowe (§ 1 ust. 3) przechowuje Narodowy Bank Polski z zastrzeżeniem przepisu § 6 ust. 2. Minister Finansów określa tryb przekazywania do Narodowego Banku Polskiego przedmiotów wartościowych na przechowanie.

§ 4. 1. W zakresie oszacowania ruchomości wymienionych w § 1 ust. 1 i 2 stosuje się przepisy art. 95 § 2 i § 3 ustawy.

2. Oszacowania przedmiotów wartościowych dokonuje Narodowy Bank Polski z zastrzeżeniem przepisu § 6 ust. 2.

3. Jeżeli oszacowanie nie należy do właściwości Narodowego Banku Polskiego lub nie wymaga udziału biegłego, oszacowania dokonuje organ likwidacyjny we własnym zakresie.

4. Można zaniechać oszacowania ruchomości, które przed przejściem na własność Państwa zostały oszacowane w trybie przewidzianym w ust. 1—3, jeżeli od daty tego oszacowania nie upłynął rok, a z okoliczności nie wynika, że w tym okresie wartość mogła ulec zmianie. W tym wypadku za wartość szacunkową przy likwidacji przyjmuje się szacunek poprzednio dokonany.

5. Jeżeli na skutek znacznego upływu czasu lub innych okoliczności dokonane uprzednio oszacowanie stało się nieaktualne, należy dokonać ponownego oszacowania.

§ 5. 1. Przedmioty wymienione w § 1 ust. 1 i 2 podlegają sprzedaży, jeżeli rozporządzenie nie przewiduje innego sposobu likwidacji. W zakresie sprzedaży stosuje się odpowiednio przepisy art. 93 § 4, art. 101 § 1, art. 102, art. 103 § 1 i § 2, art. 104 i art. 105 ustawy, jak również przepisy wydane na podstawie art. 106 § 1 pkt 1—3 i pkt 5 ustawy.

2. Sprzedaży przedmiotów wartościowych dokonuje Narodowy Bank Polski w sposób określony przez Ministra Finansów w drodze zarządzenia.

§ 6. 1. Czynności organu likwidacyjnego w odniesieniu do ruchomości, które:

- 1) przeszły na własność Państwa na podstawie rozstrzygnięć lub decyzji organów administracji celnej, wydanych w postępowaniu celnym lub karnym skarbowym prowadzonym przez organy administracji celnej albo w postępowaniu dotyczącym likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy, a znajdujących się w dyspozycji organów administracji celnej,
- 2) przeszły na własność Państwa w drodze nieodpłatnego przekazania w wypadkach przewidzianych w przepisach prawa celnego,
- 3) podlegają sprzedaży stosownie do przepisów wymienionych w § 1 ust. 2 i znajdują się w dyspozycji organów administracji celnej,

wykonują urzędy celne, wyznaczone przez Ministra Handlu Zagranicznego.

2. W sprawach wymienionych w ust. 1 do zakresu czynności urzędów celnych należy również przechowywanie, oszacowanie oraz zbywanie przedmiotów wartościowych. W tym zakresie urzędy celne stosują odpowiednio przepisy art. 107 ustawy oraz przepisy wydane na podstawie art. 106 § 1 pkt 4 ustawy.

3. Szczegółowe przepisy o przechowywaniu przedmiotów wartościowych, o ich oszacowaniu i zbywaniu przez urzędy celne wyda Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

4. Zaświadczenia na czynności organów administracji celnej jako organów likwidacyjnych rozpatruje Główny Urząd Celny.

§ 7. W razie zbywania ruchomości nie stanowiących własności Państwa, do uprawnień właściciela tych ruchomości stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 5 ustawy, które dotyczą zobowiązanego.

§ 8. 1. Wydatki związane z przechowywaniem, oszacowaniem, przewozem i sprzedażą ruchomości, które przeszły na własność Państwa, pokrywa organ likwidacyjny ze środków przewidzianych na ten cel w budżecie.

2. W zakresie ruchomości sprzedawanych na podstawie przepisów o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy do wydatków tych należą również należności zakładów usługowych z tytułu naprawy, odnowienia lub oczyszczenia z tym zastrzeżeniem, że należności te organ likwidacyjny wypłaca właściwym zakładom usługowym w granicach kwoty uzyskanej ze sprzedaży po uprzednim potrąceniu wydatków wymienionych w ust. 1.

§ 9. 1. Sumy uzyskane ze sprzedaży ruchomości, które przeszły na własność Państwa, odprowadza się na dochody budżetu Państwa.

2. Sumy uzyskane ze sprzedaży ruchomości nie stanowiących własności Państwa odprowadza się na rachunek sum depozytowych organu likwidacyjnego po uprzednim potrąceniu wydatków, o których mowa w § 8 ust. 1.

§ 10. 1. Przedmioty o charakterze zabytkowym lub muzealnym oraz materiały biblioteczne przekazuje się nieodpłatnie muzeom lub innym odpowiednim jednostkom państwowym.

2. Orzeczenie co do charakteru zabytkowego lub muzealnego przedmiotu oraz wskazanie jednostki państwowej, której przedmiot ma być przekazany, należy do wojewódzkiego konserwatora zabytków, a w odniesieniu do materiałów bibliotecznych — do Biblioteki Narodowej w Warszawie.

3. Minister Kultury i Sztuki może uprawnienia Biblioteki Narodowej w Warszawie określone w ust. 2 przekazać w całości lub w części innym bibliotekom państwowym.

4. Przedmioty nie nadające się do obrotu handlowego, a przedstawiające wartość użytkową, mogą być przekazane nieodpłatnie organizacjom opieki społecznej, szkołom, instytucjom i organizacjom kulturalno-oświatowym, wychowawczym, innym organizacjom lub jednostkom państwowym, jeżeli mogą być wykorzystane przez te organizacje, instytucje lub jednostki przy realizacji ich zadań.

5. Nieodpłatne przekazanie przedmiotów, o których mowa w ust. 4, wymaga zgody przewodniczącego prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, a w mieście stołecznym Warszawie — Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy. Przewodniczący prezydium rady narodowej może upoważnić kierownika organu administracji finansowej prezydium do wyrażania zgody na nieodpłatne przekazanie. W zakresie przedmiotów likwidowanych przez urzędy celne wymagana jest zgoda Głównego Urzędu Celny.

6. Nieodpłatne przekazanie przedmiotów wartościowych wymaga zgody Ministra Finansów. Dotyczy to również przed-

miotów wymienionych w ust. 1, gdy mają one charakter przedmiotów wartościowych⁶ w rozumieniu § 1 ust. 3. Minister Finansów może swoje uprawnienie w tym zakresie przekazać podległym organom.

7. Nieodpłatne przekazanie następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, w którym należy podać wartość szacunkową przekazywanych przedmiotów w sposób określony w § 4.

8. Przepisy ust. 1—7 dotyczą wyłącznie ruchomości, które przeszły na własność Państwa.

§ 11. 1. Ruchomości, nie posiadające wartości użytkowej i które nie mogą być sprzedawane w sposób przewidziany w art. 105 § 2 ustawy lub w inny sposób wykorzystane, podlegają zniszczeniu.

2. Zakwalifikowanie przedmiotów do zniszczenia następuje przez komisję powołaną przez kierownika organu likwidacyjnego. Zniszczenia dokonuje się komisyjnie. Z czynności zniszczenia spisuje się protokół.

§ 12. 1. Tracą moc przepisy §§ 8—16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 września 1954 r. w sprawie określenia organów właściwych do orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa oraz zasad likwidacji i trybu postępowania z depozytami, jak również z sumami uzyskanymi z ich sprzedaży (Dz. U. Nr 41, poz. 185) w zakresie unormowanym w niniejszym rozporządzeniu.

2. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i ponemieckich (Dz. U. Nr 33, poz. 206 z późniejszymi zmianami),

2) uchwała nr 845 Prezydium Rządu z dnia 29 października 1955 r. w sprawie dostosowania trybu zagospodarowywania przez wydziały finansowe prezydiów rad narodowych mienia będącego własnością Państwa do ogólnie obowiązujących zasad przekazywania środków majątku trwałego i obrotowego (Monitor Polski Nr 109, poz. 1437),

3) §§ 88—92 rozporządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 17 lutego 1962 r. w sprawie kontroli celnej i postępowania celnego (Dz. U. Nr 14, poz. 62).

3. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w § 3 ust. 2, § 5 ust. 2 i § 6 ust. 3, pozostają w mocy dotychczasowe przepisy dotyczące postępowania z depozytami rzeczowymi.

§ 13. Rozporządzenie nie narusza przepisów szczególnych dotyczących likwidacji.

- 1) rzeczy znalezionych w urządzeniach i w środkach transportu publicznego,
- 2) przedmiotów stanowiących sprzęt i ekwipunek wojskowy,
- 3) przedmiotów, których posiadanie wymaga szczególnego zezwolenia organów administracji państwowej,
- 4) ryb i sprzętu rybackiego, podlegających przepadkowi na podstawie przepisów o rybołówstwie morskim.

§ 14. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 — skrytka pocztowa nr 3) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Opiata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.

Opiata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 45,— zł, półrocznie 27,— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Opiata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Opiata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzycinkowym przekazem pocztowym na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 05, dz. 40, § 52. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw. Prenumeratę można zgłaszać również bezpośrednio w punkcie sprzedaży w Warszawie, przy Al. I Armii Wojska Polskiego 2/4.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: Al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakł. nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.